

Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee

<https://www.buymeacoffee.com/theology>

PATREON

<https://patreon.com/theologyontheweb>

[PayPal](#)

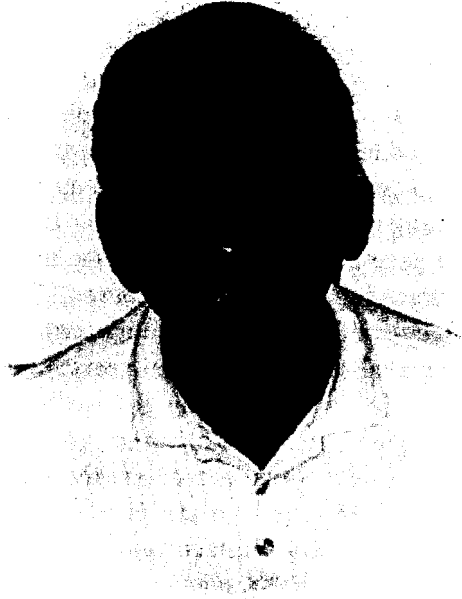
<https://paypal.me/robbradshaw>

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

Meet Noun Pheap

Mark FENDER

Mr. Noun Pheap

World War II had ended one year earlier. A couple living in Poyon village, Ta Moeun commune, Battambang district, gave birth to a son named Noun Pheap. He was the fifth of ten children—four boys and six girls. Pheap's parents were farmers who employed two servants—one man and one woman.

Pheap recalls being a very active boy. When his father's servant went with an ox-cart, he would cry and beg to go along. Because they all loved him, they often let him go. One day his father and the servants went with the ox-cart early in the morning to the rice paddy, and Pheap also went with them. On the way back home the ox-cart was loaded full with sheaves of rice. About two kilometers from his house, Pheap fell asleep and tumbled off the ox-cart in front of the wheel. This was very dangerous. As Pheap lay unmoving and semi-conscious on the ground, one ox kicked him so that he jerked his head out of the way just as a heavy wagon wheel was about to crush it. The wheel ended up running over only his finger, inflicting a scar that he still bears today. This close brush with death gave him the sense that some unseen power was protecting and preserving him for His purposes. The young Pheap fell off the cart not just this once, but on four occasions!

Pheap attended school for fifteen years. Pol Pot made him despair, since all his efforts at learning now seemed to be wasted. When the regime fell he returned to live with his family. In 1981 during the Republic of Kampuchea he started working with the postal service in Battambang district. He married in 1982, and fathered three children—two daughters and a son. Noun Kanya is now fourteen years old, Noun Kolyan is twelve, and his son Noun Boramy is ten. From 1982–84, he left for Phnom Penh to study how to work for the postal service. When he finished in early 1985, he was sent by the Ministry of Post to work as a director for the postal service in Pras Net Pras district in Battambang province.

He struggled in his heart because of jealousy over the prosperity and success of the wicked. This struggle, however, subsided to calmness, though he did not know how. He used to tell his family and friends, "In these times if there are 1,000 people like me who are not jealous of the wicked and try to be like them, the society will prosper and make good progress." He said this even before he knew there is one true God.

Another wonderful circumstance took place while he worked in the postal service in Phnom Penh. Why did he have no responsibility to inspect packages entering the country from

abroad? Why did he have such responsibilities only in Pras Net Pras?

In 1986–87 there were three to four hundred packages coming in Pras Net Pras Postal service. One was filled with Christian tracts and booklets about the “Only True God.”

Intrigued by this booklet, Pheap asked the owner of the package if he could have a copy. Pheap was able to read this booklet and compare it with the Bible. He especially remembers that Isaiah 57:20 likened the wicked to the restless, tossing sea that stirs up dirt and mire. Pheap compared this image of an unsettled, rough, and dirty life with his own experiences of drinking and dancing. After reading this booklet, in late 1989 Pheap visited his village to find a way to change his work place. When he reached his home village and met his relatives he received an audiotape from his uncle, who was a pastor in the United States. This tape again communicated the message that Jesus is the only true God, confirming what Pheap had read in the booklet.

In 1989 the Ministry of Post transferred Pheap to Battambang. This was the result of the Holy Spirit’s work in his life. He felt restless and took a *reemock-moto* to Chkae Koun, about seven kilometers from where he lived. He went there to visit some Christians who lived there before the fall of Cambodia. There were believers in that area. He met with some church elders, and they gave him a Bible and hymnal. He spent a whole morning in Chkae Koun to receive instruction on how to use these books.

He traveled to Chkae Koun for five weeks to worship the Lord with them. Later, he and his relatives decided to use a house in which to worship. For more than one year he worshiped the Lord, but did not yet decide to give his life to Jesus. Finally, in 1990, without a pastor present to give any kind of instruction or invitation, Pheap knelt, confessed his sin, and gave his life to Jesus. His family joined him in following Christ a few months later.

In 1991 his American pastor uncle came to visit. He told his uncle, “Our relatives and neighbors need Jesus.” He asked if his uncle could erect a small building in which to worship God. His uncle was so excited and he answered, “Our God not only can

provide a small building, but He can provide His children a church where they can worship Him happily.”

After his conversion, Pheap began a church called Bethany Church near the Battambang district post office. He focused his ministry primarily on his relatives, but with uncles, nephews, cousins, etc., this became a sizeable number of people—around three hundred.

Pheap took up study with Theological Education by Extension (TEE) materials in the early 1992, and continued for about three years. TEE is a decentralized system of biblical and theological education that takes training to pastors in ministry, rather than requiring potential leaders to come to a central institution. After some study with this material, Pheap felt that Jesus was close to him, and that Jesus had become real in his life. After he finished TEE grade four, he began teaching the materials to others. Pheap was chosen by the Christian and Missionary Alliance (CMA) to be the regional TEE director responsible for four provinces in northwest Cambodia.

Eventually Jeff Williams, a CMA missionary active in TEE, asked Pheap to join the Theological Education by Extension Association of Cambodia (TEEAC). Pheap did not immediately agree, but asked Jeff to pray for him for about three months. He finally joined in July 1997. TEEAC is an association designed to facilitate and promote the ongoing development of TEE in Cambodia. It is responsible for standardizing policy and procedures, stipulating accreditation standards, producing study materials, and networking among different ministries using the TEE system. Pheap fulfills an administrative role in TEEAC's Phnom Penh office. Through this work, he wants to be involved in training church leaders, strengthening them so that they can in turn train others.

His involvement in TEEAC meant leaving his peaceful village life for the more tense, expensive lifestyle of Phnom Penh. Pheap was willing to make this sacrifice in order to serve God in this way. His family was supportive, and they share this sense of God's direction to Phnom Penh. Every night they praise God and

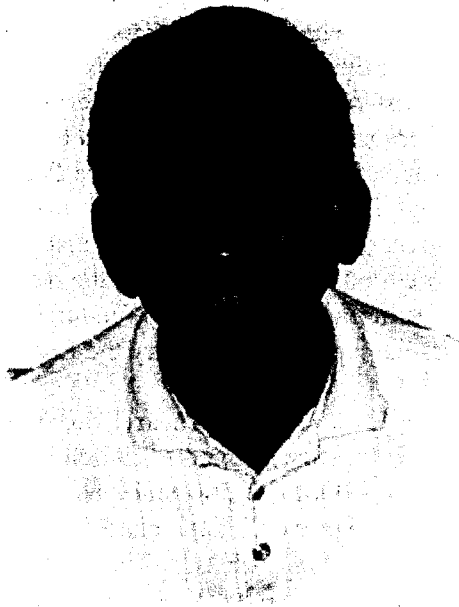
study together before going to sleep. Pheap's ministry in the capital also allowed him to help with some newly planted churches, and to teach in five different places using the TEE material. He has been especially involved with the Jerusalem Church in Phnom Penh.

Pheap has a passion to be involved in the Lord's work. When asked what the most difficult part of being a Christian is, he did not respond by addressing issues of temptation, social pressures, or persecution. The biggest challenge Pheap mentioned was the difficulty of converting devoted Buddhists to the Christian faith. Obviously, this man loves to share the gospel! In fact, the his greatest joy comes when he shares God's message and people respond to the gospel by putting faith in Christ. Pheap is willing to travel significant distances if it means people may respond to the good news about Jesus Christ. Lately, he has been encouraged by the life and ministry of the apostle Paul, since Paul was willing to endure many things for the sake of the work that God had called him to do. On a recent mission trip, the taxi that Pheap was in had an accident and went onto the other side of the road. This incident reminded him that the apostle Paul, too, endured shipwrecks and other hardships as he pursued the ministry the Lord had laid out for him.

As Pheap looks to the future, he hopes for more involvement in TEE ministry from other church leaders. In fact, he is hoping that from 1,000 to 1,500 students will enroll in TEE training programs. Pheap would appreciate your prayers that God would bless the ministry of TEEAC. The association especially needs financial support for the work of translating TEE materials. Also, there is a need for additional teachers in grades two through four of the TEE system. Clearly, God is using this faithful servant to lead others to Christ and raise additional leaders in the church in Cambodia.

ការជួបជាមួយលោកគ្រូ ទួន ភាព

ដោយ លោក ហ៊ុក ហៀងឌី

លោកគ្រូ ទួន ភាព

មុនសង្គ្រាមលោកទី ២ បានរលត់រលាយផុតទៅ អស់រយៈពេលមួយ ឆ្នាំ នៅក្នុងសហគមន៍មួយ ក្នុងភូមិប៉ោយយង់ ឃុំតាមីន ស្រុកបាត់ដំបង មាន គ្រួសារមួយនៅក្នុងភូមិនោះ ។ គ្រួសារនោះបង្កើតបានកូនប្រុសម្នាក់ ឈ្មោះ គួន

ការជួបជាមួយលោកគ្រូ នួន ភាព ១០៣

ភាព ។ គាត់ជាកូនទីប្រាំ នៅក្នុងចំណោមបងប្អូនទាំងដប់នាក់របស់គាត់គឺមាន ប្រុស ៤ នាក់ និង ស្រី ៦ នាក់ ។ ឪពុកម្តាយ របស់លោកគ្រូ នួន ភាព ជាកសិករ គាត់មាន ជើងឈ្នួល ២ នាក់ ប្រុសម្នាក់ ស្រីម្នាក់ ។

កាលពីនៅកុមារភាពលោកគ្រូ នួន ភាព ចង់ចាំបានថា គាត់ជាក្មេងម្នាក់ ដែលរើសណាស់ ។ ពេលឪពុកគាត់ ឬ ជើងឈ្នួលបរទេសទៅណាមកណា គាត់ តែងតែយំទារទៅជាមួយ ព្រោះពួកគេស្រឡាញ់គាត់ណាស់ ។ ថ្ងៃមួយឪពុកគាត់ និង ជើងឈ្នួល បរទេសទៅព្រលឹមទៅដឹកកណ្តាប់នៅឯស្រែ លោកគ្រូ នួន ភាព ក៏ទៅជាមួយដែរ ។ ពេលទោះផ្អាកកណ្តាប់ពេញត្រឡប់ទៅទីលានបញ្ជាន់ ស្រូវដែលចម្ងាយប្រហែល ២គីឡូម៉ែត្រ លោកគ្រូ នួន ភាព ក៏ងងុយដេក ក៏ងក់ ធ្លាក់ពីលើទោះចំពីមុខកង់ទេ ។ នេះជាហេតុការណ៍ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដល់ ជីវិត ។ ម្តងនេះហើយ ដែលកង់ទោះផ្អាកធ្លាក់ដោយកណ្តាប់ស្ទើរតែកិនក្បាល របស់គាត់ស្លាប់ ពេលនោះគាត់គិតថាជាសំណាងល្អដោយគោរពភ្នាក់ងារគាត់មួយ ជើង កង់ទោះដីធ្លាក់នេះទំពារបានត្រឹមតែម្រាមដៃមួយមានស្លាកស្នាម រហូតដល់ សព្វថ្ងៃ ។ ការធ្លាក់ចំពីមុខកង់ទោះលើកនេះ គាត់ហាក់ដូចជាបាត់ស្មារតីមិនដឹង ខ្លួនសោះ គ្រោះថ្នាក់ប៉េះៗស្លាប់នេះធ្វើឲ្យគាត់គិតថាប្រហែលជាមានអំណាចអ្វីមួយ ដែលមើលមិនឃើញថាតើនរណាមួយដែលការពារឲ្យរួចពីគ្រោះថ្នាក់នេះ ។ គ្រោះ ថ្នាក់នេះកម្ររួចជីវិតណាស់ ព្រោះធ្លាក់ចំពីមុខកង់ទោះ ។ គាត់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះអាទិករ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រះអង្គបានគ្រប់គ្រងមើលថែ និង ការពារព្រមទាំងថែបំរុងគាត់ ទុកសំរាប់ផែនការនៃព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះអង្គ ។ កុមារ នួន ភាពមិនគ្រាន់តែធ្លាក់របៀបនេះតែម្តងនោះទេ តែមានគ្រោះ ថ្នាក់បែបនេះ ៤ ដង ឯណោះ ។

គាត់បានចូលរៀននៅសាលារៀនអស់ រយៈ ១៥ ឆ្នាំ ។ ប៉ុល ពត បានធ្វើ ឲ្យរលាយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់ ដោយព្រោះគាត់គិតថាចំណាយពេល ឥត ប្រយោជន៍ ដើម្បីសិក្សា ។

នៅពេលរបប ប៉ុល ពត បានរលត់រលាយទៅ គាត់បានទៅរស់នៅជួបជុំ គ្រួសារឡើងវិញ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៨១ គាត់ចាប់ផ្តើមធ្វើការនៅប៉ុស្តិ៍ប្រៃសណីយ៍ ស្រុក បាត់ដំបង ក្នុងសម័យសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា ។ គាត់បានរៀបការ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៨២ មាន កូន ៣ នាក់ កូនស្រី ២ នាក់ និង កូនប្រុសម្នាក់ ។ កូនស្រី

១០៤ សំណុំរឿង ១/២ (តុលាការ ២០០០)

ច្បង ឈ្មោះ ឆន កន្សា អាយុ ១៤ ឆ្នាំ កូនស្រីបន្ទាប់ឈ្មោះ ឆន កល្យាណ អាយុ ១២ ឆ្នាំ និង កូន ប្រុស ពៅ ឆន បូរីមី អាយុ ១០ ឆ្នាំ ។ ពីចុងឆ្នាំ ១៩៨២ ដល់ ១៩៨៤ គាត់ចេញទៅរដ្ឋធានីភ្នំពេញ ចូលសិក្សាបច្ចេកទេសអាជីវកម្មប្រៃសណីយ៍ ពេលបញ្ចប់ការសិក្សាដើមឆ្នាំ ១៩៨៥ ក្រសួងបានផ្លាស់គាត់ទៅបង្កើតប៉ុស្តិ៍ប្រៃសណីយ៍ថ្មីនៅស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ក្នុងខេត្តបាត់ដំបង ។

គាត់បាននិយាយប្រាប់យើងពីទឹកចិត្ត ផ្ទាល់របស់គាត់ ឲ្យយើងបានដឹងពី ការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងជម្រៅចិត្តខាងក្នុង ហើយបង្ហាញឲ្យយើងឃើញពីការដោះស្រាយចម្ងល់ជាច្រើន ដែលកើតឡើង ដោយសារការច្រណែន ព្រោះគាត់បាន និយាយថាហេតុអ្វីបានជា មនុស្សអាក្រក់ចេះតែមានស្តុកស្តម្ភ និង ចំរើនឡើង ។ នៅពេលនោះគាត់បានប្រាប់យើងថា គាត់បានបំប្រែសេចក្តីក្តៅក្រហាយនេះមក ជាសេចក្តីស្ងប់ស្ងៀមវិញ មិនដឹងជាមូលហេតុអ្វី មកអង្រួនចិត្តគាត់ ។ លោកគ្រូ បាន និយាយទៀតថា “មនុស្សនៅសម័យនេះ បើបានប្រហែលខ្ញុំ ១០០០ នាក់ នោះ សង្គមរីកចំរើនហើយ” ។ ពាក្យនេះ គាត់តែងតែនិយាយប្រាប់ប្រពន្ធកូន និង មិត្តសម្លាញ់របស់គាត់មិនដែលដាច់ មុនពេលដែលគាត់មិនទាន់ដឹងថាមានព្រះពិត តែមួយនៅឡើយទេ ។

ការអស្ចារ្យមួយទៀត ហេតុអ្វីក៏កាលពីគាត់ធ្វើការនៅប៉ុស្តិ៍ប្រៃសណីយ៍ នៅភ្នំពេញ គាត់គ្មានមុខងារត្រួតពិនិត្យកញ្ចប់ផ្ញើមកបរទេស? ចុះនៅប្រៃសណីយ៍ស្រុកព្រះនេត្រព្រះវិញ ហេតុអ្វីក៏គាត់មានមុខងារត្រួតពិនិត្យកញ្ចប់ផ្ញើ មកពីបរទេសវិញ? ។

នៅឆ្នាំ ១៩៨៦ ដល់ ១៩៨៧ ក្នុងមួយឆ្នាំៗ កញ្ចប់ប្រៃសណីយ៍ផ្ញើចូលប៉ុស្តិ៍ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ពី ៣០០ ទៅ ៤០០ កញ្ចប់ ។ មានកញ្ចប់មួយ មានសុទ្ធតែខិត្ត ប័ណ្ណ និង សៀវភៅព្រះពិតតែមួយ ។

ដោយមានការចាប់អារម្មណ៍ និង កូនសៀវភៅនោះ គាត់ក៏បានសុំម្ចាស់គេ មួយក្បាល ។ គាត់អាងសៀវភៅនោះ អាងចុះអាងឡើងរៀងរាល់ថ្ងៃ ក៏ពើបប្រទះ ឃើញចំណងជើងមួយនៅ អេសាយ ៥៧:២០ ដែលចែងប្រៀបធៀបមនុស្ស អាក្រក់ ប្រៀបទៅនឹងទឹកសមុទ្រ ដែលចេះតែកំរើក ឥតមានស្លាប់ឡើយ ហើយ ទឹកនោះចេះតែពាលរៀប និង ភក់ឡើង ។ គាត់ក៏បានប្រៀបធៀបជីវិតរបស់គាត់ និង ជីវិតមនុស្សច្រើនទៀតដែលអាក្រក់ ហេតុអ្វី? ព្រោះតែទឹកសមុទ្រមិនចេះ

ស្ងប់ឡើយ ។ ជីវិតគាត់ផ្ទាល់ជាជីវិតមួយចុងសប្បាយជាមួយមិត្តភក្តិ ស៊ីផឹក ជប់លៀងរំដែក ដែលគាត់គិតថាជាការអាក្រក់ណាស់ ។ បន្ទាប់ពីអាណកូនសៀវ កៅព្រះពិតតែមួយចប់នៅចុងឆ្នាំ ១៩៨៧ គាត់ក៏ទៅលេងស្រុកកំណើត ដើម្បី ស៊ើបសួរពីការផ្លាស់ប្តូរកន្លែងធ្វើការផង ។ ពេលដល់ស្រុកកំណើតជួបជុំបងប្អូន ហើយគាត់ក៏បានទទួលខ្សែអាត់ម៉ាញ៉េពីឪពុកមារបស់គាត់ ដែលជាគ្រូគង្វាលនៅ សហរដ្ឋអាមេរិក ។ ខ្សែអាត់នេះនិយាយទាក់ទង និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះពិតតែមួយម្តងទៀត ដែលបញ្ជាក់បន្ថែមពីអ្វីៗទាំងអស់ ដែលគាត់បានអាន នៅក្នុងកូនសៀវកៅ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៨៧ សេចក្តីសំរេចរបស់ក្រសួងបានឲ្យគាត់ទៅបំរើការប្រែស ណីយ៍នៅស្រុកបាត់ដំបងវិញ ។ នេះជាលទ្ធផលមួយដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បណ្តាលឲ្យជីវិតគាត់ នៅមិនសុខក៏ជាបងប្អូនជិះមួយរ៉ឺម៉កម៉ូតូទៅ ភូមិ ឆ្កែកូន ចម្ងាយ៧គីឡូម៉ែត្រ ដើម្បីទៅសាកសួរគ្រីស្ទបរិសុទ្ធនៅទីនោះ ព្រោះនៅពីសង្គម មុននៅភូមិនោះគេជឿព្រះយេស៊ូ ។ ពួកគាត់ក៏ជួបចាស់ទុំនៅទីនោះមែន គេក៏ឲ្យ នូវព្រះគម្ពីរធំមួយក្បាល សៀវភៅចម្លែងទំនុកដំកើងមួយក្បាល ។ អស់រយៈ ពេលមួយព្រឹកនៅភូមិឆ្កែកូន ពួកគេបង្ហាត់របៀបបើកព្រះគម្ពីរ របៀបរកបទ ចម្លែងសរសើរដំកើងព្រះ ។

គាត់ធ្វើដំណើរទៅភូមិឆ្កែកូន អស់រយៈ៥សប្តាហ៍ទៅជួបជាមួយក្រុមជំនុំ ។ ក្រោយមកគាត់ និង ពួកបងប្អូនក៏សំរេចចិត្តយកផ្ទះមួយខ្លះមួយខ្លះថ្វាយបង្គំព្រះ ។ ក្នុង រយៈពេលជាង ១ ឆ្នាំ ក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ គាត់នៅមិនទាន់សំរេចចិត្តថ្វាយខ្លួន ទាំងស្រុងទៅព្រះពិតតែមួយនៅឡើយទេ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩០ គ្មានគ្រូគង្វាល ណាម្នាក់ប្រាប់គាត់ ឬ អញ្ជើញគាត់ឲ្យថ្វាយខ្លួនឡើយ គឺគាត់លុតជង្គង់ចុះឱន ក្បាលចំពោះព្រះយេស៊ូ សារភាពអំពើបាប ហើយថ្វាយជីវិតគាត់ទៅព្រះយេស៊ូ ដោយខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្មានខែក្រោយមក ប្រពន្ធគាត់ក៏ថ្វាយជីវិតដល់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ។

នៅឆ្នាំ ១៩៩១ ឪពុកមារបស់គាត់ជាគ្រូគង្វាលនៅសហរដ្ឋអាមេរិកបានមក លេង គាត់បាននិយាយប្រាប់ឪពុកមារបស់គាត់ថា “បងប្អូនយើងព្រមទាំងអ្នកជិត ខាង គេកំពុងត្រូវការព្រះយេស៊ូ” ។ គាត់សួរថាតើលោកមាអាចជួយធ្វើរោងមួយ សំរាប់ថ្វាយបង្គំព្រះបានទេ? ។ លោកមាគាត់មានចិត្តរំភើបណាស់ គាត់បានឆ្លើយ

ថា “ព្រះនៃយើងមិនមែនមានត្រឹមតែរោងទេ គឺមានព្រះវិហារសំរាប់កូនព្រះអង្គ ថ្វាយបង្គំយ៉ាងអរសប្បាយផង” ។

ពេលនោះលោកគ្រូ នួន ភាព និង បងប្អូន គាត់ចាប់ផ្តើមបង្កើតព្រះវិហារ មួយឈ្មោះថេប៉ាធី ដើម្បីថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះយេស៊ូ ចំពីមុខសាលាស្រុក បាត់ដំបងកាលពីសម័យមុន ។ គាត់ផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់លើកិច្ចការ របស់គាត់ជា ដំបូងលើសាច់ញាតិរបស់គាត់ដូចជាមាមីង បងប្អូនជិដួនមួយ និងក្មួយៗជាដើម ។ កិច្ចការនេះព្រះបាទធ្វើឲ្យមានការរីកចម្រើនឡើង មានមនុស្ស ជាច្រើនថ្វាយខ្លួនជាង ៣០០ នាក់ បានអង្គុយថ្វាយបង្គំព្រះ ។

គាត់បានផ្តើមរៀន ធីអ៊ីអ៊ី នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៧២ រហូតមកអស់រយៈពេលជាង៣ ឆ្នាំ ។ ធីអ៊ីអ៊ី គឺជាប្រព័ន្ធរៀនព្រះគម្ពីរវិបាកជាផ្នែកៗ និងការអប់រំផ្នែកវិជ្ជាព្រះ/ ទេវ សាស្ត្រដែលអប់រំហ្វឹកហ្វឺនដល់គ្រូគង្វាលទាំងឡាយ ដែលកំពុងបំរើព្រះជាម្ចាស់ ដោយមិនតម្រូវឲ្យអ្នកដឹកនាំទាំងនោះ មករៀននៅវិទ្យាស្ថានក្នុងទីក្រុងឡើយ ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានរៀនមេរៀនខ្លះតាមរយៈមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី គាត់មានអារម្មណ៍ថាព្រះ យេស៊ូគង់នៅជិតគាត់ ហើយដឹងថា ព្រះយេស៊ូពិតជាគង់នៅក្នុងជីវិតគាត់មែន ។ បន្ទាប់រៀនមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ចប់កម្រិតទី ៤ គាត់ក៏ចាប់ផ្តើមប្រើមេរៀននេះ បង្រៀនដល់អ្នកដទៃ ។ លោកគ្រូ នួន ភាព បានទទួលកាត់តែងតាំងដោយអង្គ ការគ្រិស្តបរិស័ទមួយឈ្មោះថា ស៊ីអឹមអេ ឲ្យធ្វើជាអ្នកទទួលខុសត្រូវផ្នែកមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ប្រចាំតំបន់ដែលមាន ៤ ខេត្តនៅក្នុងភូមិភាគពាយព្យនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

ចុងក្រោយមកលោក ជេហ្វវិលីយ៉ា ដែលជាបេសកជន/សាសនទូត ដ៏ សកម្មម្នាក់ផ្នែកមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី របស់អង្គការ កាម៉ា បានសុំឲ្យលោកគ្រូ នួន ភាព ឲ្យចូលរួមនៅក្នុងសមាគម ធីអាក់ ។ លោកគ្រូ នួន ភាព មិនបានទទួលយល់ព្រម ភ្លាមទេ ប៉ុន្តែគាត់បានសុំឲ្យលោក ជេហ្វ ជួយអធិស្ឋានឲ្យគាត់ អស់រយៈពេល ប្រហែល ៣ ខែ ។ ទីបំផុតគាត់ក៏យល់ព្រមចូលបំរើការក្នុងសមាគមនេះ នៅខែ កក្កដា ឆ្នាំ១៩៧៧ ។ ធីអាក់ គឺសមាគមមួយ ដែលគេបង្កើតឡើង ដើម្បីសម្រប សម្រួលដល់ផ្នែកអភិវឌ្ឍន៍របស់មេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ដែលកំពុងដំណើរការនៅតាម តំបន់ឆ្ងាយៗនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ សមាគមនេះមានការទទួលខុសត្រូវសំរាប់ រៀបចំគោលច្បាប់ជាមាត្រដ្ឋាន ផ្តល់យល់ព្រមទទួលស្គាល់ជាមាត្រដ្ឋានគំរូ ផលិត សម្ភារៈសិក្សា ហើយនិងធ្វើការទំនាក់ទំនងជាមួយនិងព័ន្ធកិច្ចផ្សេងៗដែលប្រើ

ប្រព័ន្ធមេរៀន ធីតីអី ។ លោកគ្រូ នួន ភាព មានតួនាទីជាអ្នកកាន់ការផ្នែករដ្ឋបាល នៅក្នុងការិយាល័យសមាគម ធីអាក់ ក្រុងភ្នំពេញ ។ តាមរយៈកិច្ចការនេះ គាត់ ចង់ធ្វើការចូលរួមក្នុងការហ្វឹកហ្វឺន ដល់អ្នកដឹកនាំពួកជំនុំព្រមទាំងជួយពង្រឹងពួក គេ ដើម្បីឲ្យគេអាចហ្វឹកហ្វឺនបន្តឲ្យអ្នកដទៃទៀត ។

ការព្រមចូលរួមបំរើការនៅក្នុងសមាគម ធីអាក់ គឺបានន័យគាត់ព្រមចាក ចេញពីភូមិស្រុក ដែលធ្លាប់រស់នៅដោយសុខសាន្ត មករស់នៅក្នុងជីវភាពមួយ ដ៏តានតឹង ដែលអ្វីៗក៏ថ្លៃដៃនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ។ លោកគ្រូ នួន ភាព ស្ម័គ្រចិត្ត ព្រមធ្វើការលះបង់ ដើម្បីបំរើព្រះទោះបីជាលំបាកបែបនេះក៏ដោយ ។ គ្រួសារ របស់គាត់ ព្រមគាំទ្រគំនិតរបស់គាត់ ដែលគាត់ព្រមមកធ្វើការនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ដោយដឹងពិតប្រាកដថា នេះជាការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ រៀងរាល់យប់ គ្រួសាររបស់គាត់តែងតែសរសើរឆ្លើងព្រះ និង សិក្សាព្រះគម្ពីរជាមួយគ្នា មុន ពេលចូលសំរាន្ត ។ ព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះរបស់លោកគ្រូ នួន ភាព នៅក្នុងទីក្រុងនោះ អាចអនុញ្ញាតឲ្យគាត់មានឱកាស ទៅជួយដល់អ្នកដែលទើបនឹងបង្កើតព្រះវិហារ ថ្មីៗ និង គាត់បានទៅជួយពង្រឹងពួកជំនុំ ៥ កន្លែងផ្សេងៗទៀតដោយប្រើមេរៀន ធីតីអី ។ ជាពិសេសនៅក្នុងទីក្រុង ភ្នំពេញ គាត់បានចូលរួមថ្វាយបង្គំព្រះនៅជា មួយព្រះវិហារយេរូសាឡឹម ។

លោកគ្រូ នួន ភាព មានចិត្តឆេះឆ្អល់ចង់បំរើការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ នៅ ពេលដែលយើងសួរគាត់ថា តើមានអ្វី ដែលធ្ងន់ធ្ងរលំបាកបំផុត? គាត់មិនបាន ឆ្លើយថា គឺជាសេចក្តីល្ងង់ បញ្ហាសង្គមតាបសង្កត់ ការបៀតបៀន ជាពិសេស ថវិកាគ្រួសារនោះទេ ។ បញ្ហាធំបំផុត ដែលគាត់បានលើកឡើងនោះ គឺការពិបាក ក្នុង ការនាំពុទ្ធសាសនិកជន ដែលជឿស៊ីបលើទំនៀមទំលាប់ ពួកជឿអារក្សអ្នកតា ពួកដែលមិនជឿលើអ្វីទាំងអស់មកជឿលើ ព្រះយេស៊ូ ។ ពិតប្រាកដណាស់ បុរស ម្នាក់នេះពិតជាស្រឡាញ់ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ! តាមពិតទៅអំណរដ៏ខ្លាំងបំផុត របស់គាត់នោះ គឺនៅពេលដែលគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយមានមនុស្សព្រម ទទួលជឿព្រះគ្រីស្ទ គាត់មានចិត្តឆេះឆ្អល់ ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ មនុស្សជា ច្រើនបានថ្វាយខ្លួន ដោយសារដំណឹងល្អ ដែលគាត់បានផ្សាយ ។ លោកគ្រូ នួន ភាពស្ម័គ្រចិត្តធ្វើដំណើរទៅកន្លែងឆ្ងាយៗ ឲ្យតែមានជាមនុស្សព្រមទទួលដំណឹង ល្អស្តីពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។ នៅពេលថ្មីៗនេះ គាត់ទទួលបានការលើកទឹកចិត្តយ៉ាង

ខ្លាំងតាមរយៈជីវិតរស់តាមព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះរបស់សាវ័កប៉ូល ដោយហេតុថា លោក
ប៉ូលស្ម័គ្រចិត្តទ្រាំទ្រនៅគ្រប់ការលំបាកទាំងឡាយ ដោយព្រោះតែការងារ ដែល
ព្រះបានត្រាស់ហៅឲ្យគាត់មកបំរើ ។ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើដំណើរដំបូងបំរើពេញលេញ
កម្ម ឡានគាត់ស៊ីដែលគាត់បានជិះមានគ្រោះថ្នាក់ក្រឡាប់ទៅម្ខាងម្ខាងទៀត ។
ឧប្បត្តិហេតុនេះ ធ្វើឲ្យគាត់នឹកឃើញទៅដល់សាវ័ក ប៉ូល ដែលត្រូវរងទ្រាំលំបាក
ដោយសារកប៉ាល់លិច និងដោយសារទុក្ខលំបាកដទៃទៀត តែគាត់នៅតែខំមមូល
ទៅមុខក្នុងការបំរើព្រះអម្ចាស់ ចំពោះកិច្ចការដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យគាត់ ។

ចំពោះថ្ងៃអនាគតគាត់សង្ឃឹមថានឹងមានការចូលរួមមកពីព័ន្ធកិច្ច និង ពួក
អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំដទៃទៀតកាន់តែច្រើនឡើង ក្នុងការប្រើមេរៀន ធីតីអី ។ តាម
ពិតទៅគាត់សង្ឃឹមថា មានសិស្សពី ១០០០ ទៅ ១៥០០ នាក់នឹងមកចុះឈ្មោះ
រៀនតាមកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺន ធីតីអី ។

សូមជួយអធិស្ឋានដល់ពួកគាត់សូមឲ្យព្រះជួយដល់ព័ន្ធកិច្ចសមាគម ធីតីអី
កម្ពុជា ជាពិសេសសេចក្តីត្រូវការផ្នែកថវិកាសំរាប់ការបកប្រែមេរៀន ធីតីអី ។
ហើយក៏សូមជួយអធិស្ឋានឲ្យមានគ្រូបង្ហាត់បង្រៀនទៀត នៅក្នុងកំរិត ២ រហូតដល់
កំរិត ៤ នៃប្រព័ន្ធហ្វឹកហ្វឺនតាមមេរៀន ធីតីអី ។ ពិតប្រាកដណាស់ព្រះជាម្ចាស់
នឹងប្រើប្រាស់បំរើដ៏ស្មោះត្រង់នេះ ដើម្បីដឹកនាំអ្នកដទៃ ឲ្យទទួលជឿព្រះគ្រីស្ទ និង
ដើម្បីបង្រៀនឲ្យមានអ្នកដឹកនាំជាច្រើនទៀត នៅក្នុងពួកជំនុំក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។